

का होता येत नाही आपणाला विराट

त्या विराटाचे अंश असताना...

कुणी अडवली आहे ती महत् जाणीव ?

कोष केला आहे. आपणच... आपणाभीवती...

इवलेसे जगत्, इवलेसे ज्ञान, आखुळ कल्पना

त्याच्या मर्यादा आखल्या आहेत आपणाच आपणाभीवती

अहंकाराचा फुगा. मिसळून देत नाही विराट आकाशात, आतील हवेला...

सामावण्यासाठी तयार आहे ते विराट, पण हा फुगा फोडायचा कुणी ?

कोषाच्या बाहेर नाही कुणी तयार जाण्यासाठी

विसरण्यासाठी नाही कुणी तयार, स्वतःला...

आपणच ठरविले आपणास श्रेष्ठ. इतरांपेक्षा...

भीती वाटते स्वतःला विसरून टाकण्याची...

मी असा..., मी तसा...

पण त्याग त्याचा कराल तर... मी कसा? ...

तर विराट, सर्व विश्वच माझ्या पोटात...

माझीच सर्व रूपे, नटलेली विविध रूपात...

नाही द्वेष, नाही मत्सर...

आनंदाची अविरत लहर!

मीच भरून राहिलो, सर्वचि चराचर!!

अनंत आहे हा प्रांत.... अनंताचा

अनंत काळ अनंत क्रषी-मुऱी बैसले आहेत या शोधात

अनंत जन्मांच्या अनंत संस्कारांच्या गाठी सोडवत

चेतना जी व्याप्त आहे देहभर... देहच मी समजत...

तिला वळवायचे आहे आत आत ... केंद्राकडे

केंद्र, जो दडला नाही केवळ आत

तर ... तोच व्यापून आहे चराचरात

पिंडी ते ब्रह्मांडी...

हीच आहे विराटाच्या प्रवासाची नांदी!

श्वास जाती विरत... केवळ जाणीव उरत...

नाही भान काळाचे... नाही उरत अस्तित्वाचे...

आणी काय त्यापुढे???

केंद्रच जाणतो केंद्राला!

या विराट विश्वात आहेत अनंत जीव, अनंत आशा प्रत्येकाच्या मनात...

काही जन्मतःच, काही नैसर्गिक तर काही इतरांचे पाहून उमललेल्या

काही साध्य, काही अंशतः, पण बच्याचश्या असाध्य

साध्य ठेवून जातात ठसा मनावर, सुरु करत शुंखला नव्या नव्या...

असाध्य सुरु करतात असमाधानाचे व्रण, चिघळणारे मधुमेहीसारखे...

आसक्ती अन् मत्स्यर यांची निर्मिती करून

दोन्ही नेतात ढू ढू... केंद्रापासून, विखुरलेल्या मनास

अशुद्ध करत जाणीव, जी होती शुद्ध, निर्मितीच्या वेळेस

आकळू शकत नाही ती आज स्वतःच स्वतःला...

गुलाम झाली आहे देहभोगाला, आनंदाचा ऋत्रीत समजून

जाणवू देत नाही आनंदस्वरूप, स्वतःचे स्वतःला

बद्ध अन् मर्यादित केले आहे स्वतःच्या स्वरूपाला

अनभिज्ञ झाली आहे स्वतःच्या विराट रूपाला

मग... काय करावे...

निरखा प्रत्येक उर्मीला, तटस्थपणे... केंद्रापासून न ढळता

अवधी होईल कमी कमी, केंद्रापासून ढळणारा, जो नेतो स्वरूपापासून दू

मग व्हाल क्षणोक्षणी आनंदात चूर!

विरेल सारी अशुद्धता, उरेल पूर्ण शुद्धता, जाणीवेची, जी आहे विराट!!!

स्वार्थचा दाट कोष, जाणीव करती पृथक, केंद्रापासून

कोष जितका दाट, जाणीवेचा परिधि तितकाच आक्रमलेला,

महतापासून दुरावलेला...

क्षुद्रता नाही अनुभवू शकत कधीही महानता!

आकलनाचे क्षेत्र असते क्षुद्रतेचे, अति संकुचित. केंद्रापासून अति दूर

केंद्र अति लहान, पण त्याचा परिधि अति महान, विश्वव्यापी विराट!

आहे सामावयाचे त्यात हा कोष फोडून...

स्वार्थ देतो जाणीव ‘आपले विश्व’.

पण कोष हा फोडाल तर... ‘आपणाच विश्व’, विराट!

चेतनेची अभिव्यक्ति आहे अणूपरमाणुंतून
सजीव निर्जीव सकल विश्वाच्या निर्मितीतून
एकाचा झाला बहु, विस्तारला नाना रूपे जगाते
पण संकुचित झाले जगत, अंगिकारुनि स्वार्थ वृत्तीते
नाना रूपे घेतसे विश्व, सकल भोग स्वानंदाचा
एकसमयी हाच खेळ, विश्वव्यापक चेतनेचा
'मीच तो' 'तोच मी' नटलो या रूपे विविध
अज्ञ ते आकळेना महताचे सत्य ते
स्पंद जो उठे केंद्री, तोचि स्पंद महतेचा
अज्ञतेने तोचि केला संकुचित क्षुद्रतेचा
द्या क्षुद्रतेसी झुगारुनि, बंध मनाचा तोडुनि
अनुभवा स्पंद केंद्री, उठे जो महतेचा, असे जो विराटाचा!

विराटाला नाही, कोठे येणे जाणे...

सदा सर्वकाळ, सर्वत्र व्यापुनि असणे.

विराटाला नाही जाण, मी तू पणे...

मी तू पणा अभावी, नाही काही उणे.

काही नाही उणे, सदा सर्वदा परिपूर्णे...

तेणे नाही त्याला, कदा दुःखाचे स्पर्शणे.

सदासर्वकाळ लेवला असे, स्वानंदाचे लेणे...

आपण त्याचे अंश, एकदाच भान घेणे.

परिघातही केंद्र, क्षेत्रातही केंद्र, त्याला नाही कोठे नसणे...

केंद्र न जाणे स्वतःला, हे तो लाजिरवाणे!!